

UNIVERSALCHYMIE

PETR HETĚŠA

BROKILON

Petr Heteša

UNIVERSALCHYMIE

Copyright © 2022 by Petr Heteša

Cover © 2022 by Lukáš Tuma

For Czech Edition © 2022 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN PDF: 978-80-7456-527-4

ISBN ePub: 978-80-7456-528-1

ISBN Mobi: 978-80-7456-529-8

Petr Heteša

Universalchymie

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2022

Petr Heteša

v nakladatelství Brokilon

Démoni jsou věční
Nevermore Baltimore
Ruská ruleta
Sex, drogy & cyb'n'roll
Fatal virtual
Stavy nestavy, bytosti nebytosti
Tekuté krystaly (pouze e-book)
Morphin Red
Infico
Nezkoušej na mě zapomenout
Žádná chvíle není poslední
Skrytá rizika kvantové démonologie
Co to žere a kde to spí (edice Evropská space opera)
Yarminův syndrom
Universalchymie

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

<https://www.facebook.com/Newchrome-1489496614691805/>

I.

Prolog

1.

Ostrov Barlongo, osm mil od západního pobřeží Británie, je celý z růžové žuly a je přírodní rezervací pro tažné ptáky. Ti ho koncem jara pokryjí peřím tak, až to vypadá, jako by tam sněžilo. Pod skalnatým povrchem ostrova se táhne jeskyně Furrado, jejíž nekonečný labyrint chodeb, připomínající bludiště, nebyl dodnes úplně zmapován.

Na ostrově se nachází středověká pevnost Forte de Leah, již si postavili mniši, kteří toto odlehle místo obývali, aby se zde mohli modlit, meditovat a pravděpodobně také pomáhat námořníkům v nebezpečí. Časté nájezdy pirátů mnichy přiměly, aby si na sousedním ostrůvku, který je s velkým ostrovem spojený kamenným mostem, postavili malou pevnost. Pitoreskní stavba vystavená běsnění atlantického oceánu byla prakticky nedobytná.

V roce 1923 zde byla zřízena věznice Spojeného království.

Jedním z prvních nájemníků se stal Leonard Goolith, masový

vrah s kontem osmi obětí uškrcených drátem, v roce 1935 pak Frederick Fornet, londýnský škrtič prostitutek, v roce 1944 George Ballin, vlastizrádce, který prodal šifry britského námořnictva Němcům, v roce 1956 Charles Pinkel, který rozčtvrtil svou manželku a zakopal ji na šesti různých místech, v roce 1961 Stan Howard, bankovní lupič se dvěma mrtvými na krku z jedné nezvládnuté loupeže, v roce 1982 Joachim Lengh, který otrávil celé své příbuzenstvo, aby se dostal k majetku, a další a další. Pro následující příběh je ale z těch všech zajímavý pouze Frank Dinger, mafián (alespoň takto byl označován v tisku – jinak až do té doby vážený podnikatel ve stavebnictví), uvězněný v roce 2008. Jeden soud už měl za sebou, dva ho ještě čekaly. Na Barlongu byl třetím měsícem.

Frank Dinger měl pětáctičtyřicet let, velkou mohutnou postavu se širokými rameny, velká ústa s výraznými rty a nad nimi rozplácly nos a krátké prošedivělé vlasy. Byl znalec vín a moderního výtvarného umění. Vizuálně typický dobrák a skvělý společník. Možná proto mu tak dobře šly černé obchody.

2.

Jack Conner byl čtyřicetiletý lékař, vysoký pouhých sto šedesát pět centimetrů, jehož hvězdnou kariéru ukončil liverpolský soud, od kterého odešel s trestem patnáct let vězení poté, co mu bylo prokázáno, že za záhadným mizením sesterského personálu z jeho oddělení stojí právě on. Místa, kde zakopal dvě ze sester, jim ukázal sám. Na tři další se nikdy nepřišlo, a proto mu je ani nemohli připočíst. Ale i ty dvě na oněch patnáct let stačily.

Nyní měl Conner za sebou čtyři roky a nacházel se ve věznici na ostrově Barlongo, stejně jako Frank Dinger. Do akce musel zapojit ještě Ricka Balmoora a Tedda Fillera, protože sám se

svými sedmdesáti kily by na téměř stokilového Dingera nestačil. Byla neděle, což znamenalo čtyři hodiny volného pohybu po vězeňském dvoře. Dinger seděl na lavičce a četl si knihu, když k němu Conner přišel s rukama v kapsách.

„Hele... Dingere, máš zprávu zvenku.“

„Cože?“ Mohutný stavební magnát překvapeně zvedl malé oči.

„Kámoš na Malém dvoře pro tebe má nějaký vzkaz. Chceš ho, nebo ne?“

„Od koho?“

„Co já vím? To neví ani on... Prostě ti ho má akorát předat.“

„Tak proč mi ho nepředá?“

„Vole... před hodinou měl návštěvu a nechce, aby ho s tebou viděli hned po ní. Mohlo by to vypadat blbě.“

„Hele, doktore, jestli kecáš, rozryju tenhle dvůr tvojí držkou.“

„Nekecám.“

Dinger si malého Connera podezíravě změřil, potom zavřel knihu a vstal.

„No dobře... Kde že je?“

„Na Malém dvoře. Pojď za mnou.“

Obešli skupinku znuděně házející na basketbalový koš, prošli kolem dvou postávajících a kouřících Turků a zahrnuli za roh budovy. Dinger s knihou v ruce, Conner s injekční stříkačkou s obsahem sto mililitrů v kapse. Prošli asi třímetrovým pruhem mezi dvěma kamennými dvoupatrovými budovami a dostali se na takzvaný Malý dvůr, což bylo prostranství přibližně desetkrát deset metrů – ze dvou stran budovy, ze dvou strmé dvacetimetrové útesy, omývané divokým mořským příbojem.

Na lavičkách polehával vysoký Rick Balmoore a vedle něj Tedd Filler, mohutný černoš ze subsaharské Afriky. Kdyby byl Dinger ve věznici déle, muselo by mu být jasné, že vůbec nešlo o to, aby je nikdo neviděl, protože dvůr, stejně jako všechny

ostatní venkovní prostory věznice, byl střežený kamerami a neexistovalo žádné místo, kde by se bylo možné schovat.

Conner zavedl Dingera k lavičkám a Filler si sedl, aby jim uvolnil místo. Dinger se váhavě posadil a po něm udělal totéž i Conner. Měli ho teď pěkně mezi sebou. Conner věděl, že kamery mají za zády.

„Ty pro mě máš nějakou zprávu, vole?“ otočil se Dinger na Fillera.

Ten se na něj jenom usmál, ukázal mu své úžasné bílé zuby a pevně ho popadl za ruku. Dinger se na něj zmateně podíval. Conner vedle něj ho chytil za druhou a vytáhl z kapsy injekční stříkačku.

„Jen klid,“ zašeptal mu do ucha. „Neblbni a vůbec nic se ti nestane.“

Dinger skoro omdlel, když zahlédl injekční stříkačku v Connerových rukou.

„Neboj se, jsem lékař. Vím přesně, kam píchnout... Můžeš být naprosto klidný.“

Dinger cítil, jak mu tuhne krev v žilách.

Bylo 1. března 2010.

II.

Paměť v krevním obrazu

3.

Nejsem žádný bowlingovej přeborník, ale ten hod se mi fakt povedl. A to byl poslední. Potřeboval jsem jich shodit aspoň sedm, abych Marka dostal. Podařilo se mi jich sundat všech deset. Yveta na vedlejší dráze uznale pokejvala hlavou – ale možná jenom proto, že po mně jela. Možná právě proto si ještě se třema holkama na dnešek objednala sousední dráhu, když zjistila, že tu s Markem budeme. Měla na sobě legíny a hodně přilnavej top, jehož tenkej materiál dokázal dokonale vykopírovat její hrudník. A že ho má super, o tom žádná.

Přesunuli jsme se s Markem k baru a poručili si martini. Mark se posadil vedle mě a loktama se opřel o barovej pult.

„Ten tvůj poslední hod byl obyčejný štěstí.“

„Já vím. Prostě jsem po dvou letech měl zase jednu kliku. To je fakt. A je dobrý to vědět. Teď mám zase na dva roky pokoj a musím si dávat pozor.“

Zaklonil jsem hlavu a zadíval se na strop, kterej byl asi pět metrů nade mnou. Tvořily ho ocelový příhradový vazníky a na nich byl profilovanej plech. Nad ním se nacházela střecha, uprostřed proražená trojúhelníkovým světlíkem. Byla to původně tovární hala. Ve čtyřech metrech byly na sloupech konzoly, po kterejch jezdil jeřáb. Teda kdysi, když ještě továrna fungovala. Teď tam po něm zůstaly jenom kolejnice a dva visící řetězy se zlověstnejma hákama.

Jason tehdy trval na tom, že tady ty háky necháme, aby bylo jasný, že to byla továrna a že to vlastně pořád továrna je. Aspoň my tomu tak říkáme. Pro nás a pro všechny z Birminghamský univerzity je to Továrna.

„Ještě v tom jedeš?“ zeptal se zničehonic Mark.

Překvapeně jsem se na něj otočil.

„Co myslíš?“

„Myslím, že jo.“

„Já myslel, jako v čem jedu.“

„No, v DC4.“

„Jo takhle.“

Neodpověděl jsem, jenom jsem pokrčil rameny. Teda ne, že bych Markovi nevěřil, ale nebylo třeba to nijak zbytečně prezentovat.

„Kdybich ti přinesl něco od Anety, přečetl bys mi ji?“ pokračoval po chvíli.

Aha, tak odtud vítr fouká.

„To asi těžko,“ odpověděl jsem a napil se.

„Jak to? Ty už jsi toho fakt nechal?“

„Nejde o to, čeho jsem nechal a čeho ne. Jde o to, že lidi, který znám, prostě nedělám. To je celý.“

„Ani pro mě bys to neudělal?“

„Nejde o tebe. Jde o Anetu. Nemůžu jí to udělat.“

„Nic se nedozví.“

„Ty vole, to vím taky, že se nic nedozví... Ale já se to dozvím.“

„Můžeš to nějak usměrňovat?“

„Jak to myslíš?“

„Třeba že by ses dozvěděl jenom věci, které bys chtěl.“

„Těžko. Nejde to.“

Mark postavil svoji skleničku na dřevěnej stolek. Vzal si z něj krabičku marlborek a zapálil si.

„V poslední době je totiž nějaká divná,“ dodal pak.

„Jak divná?“

„Prostě divná.“

„Už to s tebou nechce dělat? V tom případě je opravdu divná. Teda z tvýho hlediska.“

„Ale jo... děláme to pořád. I když je fakt, že ne tak často... Ale prostě si myslím, že někoho má.“

„Blbost. Kdyby někoho měla, tak to s tebou nedělá vůbec.“

„Proč by nedělala?“

„Holky už jsou takový. Většinou to dělají jenom s jedním. Aspoň ty, co znám já.“

„Aha... takže ty seš taky jeden z těch naivních snílků, co si to myslí. Na to ale zapomeň.“

„No dobře. Tak jsem naivní snílek. Ale s tímhle nechci mít nic společnýho. Kdyby šlo o někoho jinýho, kdybys měl někoho, koho vůbec neznám, v životě jsem ho neviděl a je velká pravděpodobnost, že se s ním ani nikdy neseznámím, tak bych to pro tebe udělal. Ale v tomhle případě... Nežlob se, ale fakt to nejde.“

„Tos mě teda dostal.“

„Já ne... Aneta.“

4.

Možná jsem Marka zklamal, jenže já fakt nejsem žádná svine

a prostě jsem to nemohl udělat. Navíc si myslím, že je Aneta správná holka a žádný takový podrazy si prostě nezaslouží.

Když zklamanej Mark odešel, vystoupal jsem po ocelovejch průmyslovejch schodech na lávku zavěšenou až pod stropem, odkud byl krásnej výhled na všechny bowlingový dráhy, a prošel jsem proskleným tunelem do vedlejší haly, kterou používáme jako výstavní sál. Teď je zahlcanej fotkama Davida Goetze, kterej dělá šestej semestr lékařský fakulty a je okouzlenej křehkou poetikou přírody, což jsou v jeho podání fragmenty jakýkoli flóry rozprostřený na nahým dívčím těle. Konkurz vyhrály sasanky, kopretiny, ocúny a sedmikrásky a taky Gabriela a Jolana ze třetího historie, Elisabeth z druháku sociologie a Claris z prváku egyptologie (která se fakt podobá Kleopatře).

Sestoupil jsem po brutálních roštových schodech dolů a další chodbou se dostal do bloku H s fitness a Žlutejma pokoje-
ma. Tam, před žlutejma dveřma označenejma číslama jedna až šest, seděla Aneta.

Možná právě tehdy začala pracovat ta náhoda, nebo spíš souhra zvláštních a naprosto nepravděpodobnejch náhod. Ozubený kola obrovskýho astrálního soustrojí se dala do pohybu a v jedný části vesmíru došlo k velkému třesku s obrovským nárůstem entropie, což mělo nejspíš za následek, že v jiný části vesmíru (konkrétně v tý mojí) nastal naopak její obrovskej deficit. Iniciovalo se něco, co se až do týchle chvíle nacházelo v jakýsi spící nulitní konfiguraci, a najednou byl vygenerovanej zběsilej vír s miliardama chaotickejch částecek, který svým nekoordinovaným a zdánlivě bezcílým pohybem najednou do sebe začaly zapadat. Jako by neuvěřitelná souhra náhod najednou poskládala obrovský puzzle o milionech nesouvisejících kousíčků v kompaktní a dokonalej obrázek.

Sedící Aneta v předsálí Žlutých pokojů zatím žádné obrázky nebyla, ale možná v tuhle chvíli začalo to uspořádávání zdánlivě nesouvisajících procesů. Byla velice malou součástí obrázku. Milióntinou.

„Ahoj,“ řekl jsem a posadil se do křesílka vedle ní.

Anetě je jedenadvacet a dělá sociologii. Vysoká hnědovláska se zrzavou metalízou a velkejma hnědejma očima. Měl jsem dojem, že se trochu začervenala. Pro některý holky jsou totiž Žlutý pokoje pořád jakoby něco nepatřičného, nevhodného, nebo snad dokonce zakázaného. A pro ni možná opravdu, protože tu určitě nečekala na Marka. Ten říkal, že jede do města.

„Na mě tu asi nečekáš, co?“ řekl jsem, abych tu zvláště napjatou atmosféru trochu odlehčil.

Usmála se.

„A ty bys chtěl, abych tu čekala na tebe?“

Měl jsem sto chutí jí říct o našem rozhovoru s Markem, který se odehrál před pár minutama, ale ani taková svině nejsem.

„Já to tu tak průběžně kontroluju, víš... Kdyby náhodou některé z těch, co má přijít, nepřišel. Že bych třeba zaskočil.“

„Aha.“

Nevěděla, co na to říct. Aneta je docela plachá, což ještě zvyšuje její půvab a tajuplnost. Nemínil jsem ji trápit. Vstal jsem.

„No, kdyby fakt nepřišel, tak jsem dole v baru, jo?“

„Jasně,“ řekla a teď už byla opravdu celá rudá.

Už jsem odcházel, když mi došlo, že je možná nervózní z něčeho úplně jiného. Ví, že se s Markem docela dobře známe. Vrátil jsem se.

„Hele... teď jsem hrál s Markem bowling, to je fakt. Možná jsme přátelé.“

Zmateně se na mě podívala.

„Ale rozhodně nejsem žádný jeho soukromý detektiv a nejsem ani redaktor bulvárního tisku. Buď klidná, neviděl jsem tě tady.“

„Díky.“

Má fakt moc hezký oči.

5.

Možná bude dobrý říct něco o Továrně, protože bez ní by ta story nebyla celá a možná byste se v ní pak i ztráceli a spoustu věcí nepochopili. Mohly by vám uniknout některý souvislosti, vztahy, motivace anebo třeba blondatá hlava Jane Sewellové. A to by byla škoda. Protože Jane Sewellová, přestože v celém tom příběhu a jeho konstrukci nehraje nijak zásadní roli (pokud vůbec nějakou), je prostě skvělá.

Továrna je úžasnej birminghamskej fenomén. V roce 1984 tenhle zkrachovalej textilní areál koupil jako konkurzní podstatu Greg Chartier, majitel parfémovýho značkovýho království Chartier, který mělo už tehdy zastoupení ve čtyřiceti zemích světa. Nekoupil ho proto, aby v něm dál tkal látky pro trapný tesilový kalhoty nebo džínovinu, ani proto, aby tam zřídil další ze svejch voňavkovejch fabrik. Koupil ho pro svou půvabnou manželku Nadine, která chtěla z továrny udělat galerii moderního umění, což byl vždycky její sen, přestože umění vůbec nerozuměla. Ale byla přesvědčená, že její galerie se během hodně krátký doby stane světově proslulou.

Ovšem během krátký doby se stalo akorát to, že parfémovej magnát Greg Chartier se s ní rozvedl. Bomba... Kromě očí pro pláč jí zůstal zámeček na Loire, velkej dům v Londýně a opuštěná textilní továrna v Birminghamu. K tomu všemu sice dostala ještě pět milionů, což ale pořád nebylo dost na nákup

uměleckejch děl a vybudování proslulý světový galerie moderního umění.

Továrna pak sedmnáct let chátrala. Nadine Chartierová ji sice mohla už nejmíň desetkrát prodat, protože objekty se už v tu dobu nacházely opravdu na hodně lukrativním místě a jenom pozemky dosáhly docela závratný ceny, jenže nechtěla. Měla ji jako zálohu, až bude nejhůř (což pořád ještě nebylo, protože prvně šel na řadu zámeček na Loire). A teď pozor, zásadní zlom: V roce 2000 celou tu srandu věnovala svému nejstaršímu synovi Jasonovi (pořízenýmu ještě s Chartierem) k maturitě.

Danajský dar, dalo by se říct. Jenže omyl. Nadine nebyla tak blbá (to ani nemohla, když kdysi ulovila Chartiera) a zcela správně tušila, že její bejvalej v tom synátora Jasona nenechá.

Jason Chartier v tomto roce začal studovat na Birminghamský univerzitě (stejně jako já), vzdálený asi čtyři sta metrů od Továrny, a pojal zcela revoluční až geniální myšlenku, blížící se vizím naivních snů, kterou přdestřel fotrovi u sklenky vína. Po asi hodinovým výkladu měl sice parfémovej magnát Greg Chartier dojem, že nevěří svejm uším, přesto jasnou a poměrně promyšlenou vizi svýho syna ocenil. Jason chtěl areál oživit (tehdy frčel termín revitalizovat), a to bez jakejchkoli velkejch investic. Vlastně tehdy po svém fotrovi nechtěl nic víc než placení energií. O zbytek se podle tý jeho vizionářský studie postarají studenti Birminghamský univerzity, jeho noví spolužáci, se kterejma bude Továrnu provozovat jako doplňkový příslušenství mimoškolních aktivit univerzity.

Bez jakejchkoli dodatečnejch nákladů majitele (tedy Jasona) tak měly v areálu vzniknout výtvarný ateliéry, keramický dílny, posilovny, tělocvičny, studia, divadelní scény, studentský kluby a možná i bydlení pro ty, kdo nedostanou koleje. A všechno by si udělali buď studenti sami, anebo za finančního přispění

nejrůznějších sponzorů, popřípadě svých rodičů, protože Birminghamskou univerzitu rozhodně nenavštěvovali jenom nějaký socky na stýpku, ale taky dítka majitelů autosalonů, stavebních firem, obchodních řetězců, bank a dalších velice výnosnejch obchodních aktivit, jako je třeba politika a podobně. Greg Chartier nevěřil, že se to povede, ale přesto svému synovi slíbil, že nejméně po dobu pěti let bude platit vodu, elektřinu a plyn pro celý tovární areál a pak se uvidí.

A Jasonovi se to povedlo (pravděpodobně v něm zůstalo dost manažerskejch genů po jeho otci). Nechal přepsat statut Továrny na akciovou společnost, aby umožnil příliv počátečního kapitálu od všech, kdo se toho chtěli účastnit, a po osmi měsících Továrna skutečně začala fungovat. Samozřejmě že v poněkud tvrdejch podmínkách, ale nepotřebovali jsme žádněj luxus. V mnohých halách zůstaly původní tkalcovský stroje, z jiných byly vystěhovány, aby uvolnily místo basketbalovejch košům a posilovacím strojům, spousta kanceláří zůstala tak, jak byla, a jen příčky mezi nima byly vybouraný, aby se zvětšil prostor pro ateliéry.

Na hygienickejch zařízeních byly zpětně doplněny zařizovací předměty, který za ta léta byly rozkradený, zasklila se vymlácený okna a střešní světlíky. Nad keramickejma dílnama zůstaly pod stropem jeřábový dráhy se zavěšenejma hákama. Podlahy se měnily jenom v sálech pro studio moderních tanců, v jednom skladu byla zřízena U rampa pro skateboard a v dalším dvě bowlingový dráhy.

Mnozí rodiče se nechali přesvědčit nadšením svých potomků a konkrétně třeba bowling zainvestoval Renault (dcera provozního ředitele studovala druhej ročník sociologie), počítačovou síť natáhl DigiTech (rozkošná dvojčata Sterlingova s fotrem na pozici obchodního ředitele zmíněný firmy), fitness vybavil Sport-pro za sto akcií. Další nabídky na sebe nenechaly

dlouho čekat. Spoustu jich ale Jason odmítl – areál si musel zachovat svoji surovost, absolutní volnost a nezávislost, svý určitý provizorium, nedokonalost, bezprostřednost. Pořád to musela být prostě Továrna.

Jason Chartier byl tehdy můj spolužák a já jsem taky určitým způsobem stál u zrodu té úžasný tovární myšlenky. Teda ne, že bych to vymyslel, ale pomáhal jsem Jasonovi v úplně počátečních fázích, v těch chvílích naprostý beznaděje a nepochopení, ve chvílích totálních sraček a přesvědčování těch, kdo tomu nevěřili. Byl jsem vedle Franka s krumpáčem v ruce (a flaškou vodky vedle nohy), když jsme místo přednášky z historie vykopávali betonovou podlahu v dílně, abychom mohli položit trubky pro topení, sháněl jsem řemeslníky a přesvědčoval je o tom, že jim na fasádu necháme namalovat reklamu, když nám zadarmo vybudují nový sprchy k divadelnímu sálu (a ještě dostaneme jejich syna na Birminghamskou univerzitu).

Zpětně musím říct, že to byla nejužasnější léta mého života. To bezprostřední nadšení, když jsme pro tuhle totálně bláznivou akci získali skoro celou školu včetně pedagogickýho sboru (až na výjimky, který nám házely klacky pod nohy, ale ty se musí vyskytnout u každý větší akce). Doba, kdy jsme byli nejpopulárnější na celý škole a připadali si jako revolucionáři, kteří dokážou strhnout davy a dobojovat svoji revoluci až do vítěznýho konce. Doba skvělý hudby, skvělýh holek, alkoholu, lopat a cihel.

Když jsme odpromovali (teda spíš Jason), Továrna fungovala dál. Celej systém už byl dokonale zaběhnutej, a přestože se vyskytly určitý výhrady ze stran městský rady, okvádrovaných papalášů a dalších administrativně správních orgánů, vyhlášek, nařízení, úředních blábolů a zákonů, kterým se něco takhle svobodnýho, ulítlýho a odvázanýho nelíbilo, systém byl chráněnej finančníma poradcema a právníkama z řad absolventů univerzity (mnozí z nich v těch počátečních fázích stáli

s krumpáčem v ruce vedle nás). Po skončení školy se Jason (držící pětapadesát procent akcií) vydal na vědeckou cestu v oboru biotechnologií a já zůstal v Továrně (se svejma dvaceti procentama).

Školu jsem nedodělal, přestože jsem se o to pokoušel ještě dvakrát. Teda, pokoušel je poměrně alibistickej termín. Prostě jsem na ní zůstal ještě dva roky, protože se mi tam líbilo (ty holky fakt byly skvělý a ta hudba a alkohol taky), než mě konečně definitivně vylili. Jednak jsem ani napotřetí neodevzdal závěrečnou ročníkovku a jednak jsem v samotným závěru dokonce napadl jednoho z profesorů (Gill Sommersby, čtyřicet let), protože jsem měl dojem, že dělá do mý holky. Což byla z mý strany totální blbost, poněvadž jsem měl stejně každěj půlrok úplně jinou. Ale aspoň na ten půlrok jsem vždycky nabyl dojmu, že se z mý strany jedná o jakějsi chráněnej druh, a Sommersbyho navážení jsem prostě neunesl.

Jason mě teda ukecal, abych zůstal v Továrně a stal se něčím jako správcem. Tak jsem řekl, že jo, a otevřel jsem si tam bar. Během roku se ze mě stal docela dobrej znalec vín, koňaků a whisky, takže bych z toho mohl z fleku napsat diplomku.

Prostředí příběhu teda znáte. A teď vám ještě musím prozradit hybnou sílu celý týhle story. Jakýsi parní generátor, benzínový motor anebo spíš thoriový reaktor. Prostě iniciační rozbušku, chcete-li.

Umím číst krev.

6.

Larry Atwood měl dvaatřicet let a byl absolventem naší univerzity (říkám naší a myslím tím samozřejmě Birminghamskou – pořád se tak nějak cítím být její součástí). Vystudoval právnickou fakultu a teď maká u policie v sekci organizovanýho

zločinu. A udělal docela kariéru. Dvakrát jsem o něm dokonce četl v novinách, i když teď už nevím ve kterých, ale bulvár to určitě nebyl. Neviděl jsem ho už asi rok, a proto mě docela překvapilo, když mi zavolal.

Larrymu Atwoodovi jsem byl svým způsobem zavázaný, protože mě právě před tím rokem vysekal z jednoho průseru, když u mě našli DC4. Já to za drogu nepovažoval, snažil jsem se jim vysvětlit, že to mám v rámci svého vědeckého bádání, ovšem se státním zástupcem, což byl pětadesátiletý pabl se skelnejma očima prozrazujícima alkoholový infúze, o tom byla těžká debata. Ostatně za padesát mililitrů dé cé čtyrky jsou dva roky. Ovšem Larry se svejma kontaktama a nevinnejma očima to prostě tenkrát nějak zařídil. Neptal jsem se, jak a co ho to stálo, ale výsledek byl, že k soudu nedošlo.

Takže když mi zavolal, že se se mnou nutně potřebuje sejít, napadlo mě nejdřív, co jsem zase udělal za průser, o kterým nevím.

„Nemá to nic společného s tebou,“ řekl.

„Ne?“

„Teda vlastně jo, ale ne v tom smyslu, jak si myslíš... Prostě bych tentokrát něco potřeboval já.“

Divný. Larry byl z těch, kdo nikdy nic nepotřebují. Nešlo mu říct ne. Ostatně nebejt jeho, tak bych ještě teď čumákoval mezi čtyrma betonovejma stěnama v base.

Larry trval na neutrální půdě, což jsem vůbec nepochopil. Nakonec jsem ho ukecal, ať to nehrotí a ať se staví v Továrně u mě v baru. Z toho našeho krátkého telefonického hovoru jsem měl dojem, jako by nechtěl, aby ho se mnou někdo viděl.

7.

Sešli jsme se ve dvě hodiny v noci u mě na baru. Larry chtěl

nejenom neutrální území, ale i neutrální hodinu. Po půlnoci se tady vždycky zapíná osvětlení, kterému já říkám satanistický. Jsou to krvavě červené diody roztroušené ve spárách cihlového neomítnutého zdiva, takže to vypadá, jako by se do baru prodíralo samotné žhnoucí peklo nebo krvavý nehty upírů. Chlouba kluků z elektrotechnické fakulty Londýnské univerzity, se kterejma má naše univerzita družbu. Nebo spíš některý naše holky.

Frank Carson, čtyřadvacetiletý hubeňour, už končil šichtu, a nechal jsem v práci jenom Trilby Billingsovou, rozvernou pětatřicítku, profesionální barmanku, číšníci, účetní a kočičku sametovou v jedné osobě, kterou se mi podařilo přetáhnout z Corolco baru na Daemon Street.

V ty dvě hodiny upířího času bylo na baru ještě asi deset lidí, což Larryho dost překvapilo a připadalo mi, že i vyplašilo. Fakt se choval jako tajnej dvojitej agent, kterej má předat zprávu s návodem na výrobu atomový bomby. Navíc sem to jeho kvádro vůbec nesedělo, vypadal jako kontrola z finančáku. I když ve dvě v noci... Tak dobří ti úředníci zase nejsou. Posadil jsem se s ním k jednomu ze stolů v rohu baru a postavil na stůl dva panáky.

„Co to je?“ zeptal se Larry a prohrábl si hustou ježatou kšticí. Zdál se mi unavenej.

„Hennessy XO.“

„To mi moc neříká,“ řekl nervózně.

„Hodně výjimečnej koňak namíchanej v roce 1870 Mauricem Hennessym, původně jenom pro soukromou potřebu rodiny. Jedná se o směs více než stovky destilátů z prvních čtyř oblastí zrajících osm až čtyřicet let.“

„Tak to je hustý,“ hlesl Larry a vytáhl z kapsy krabičku camelék. Šoupl mi ji přes stůl.

Na škole Larry nekouřil.

„A tohle je co?“ zeptal jsem se pro změnu já.

„Uvnitř máš ampuli... S krví... Potřebuju to přečíst.“

Zůstal jsem na něj zírat jako opařenej. Kdyby to nebyl zrovna Larry, řekl bych, že je to čistá provokace. Jenže to byl Larry. Jeden z těch, kdo tehdy stál s krumpáčem v ruce vedle mě, ten, kdo mě ve třetíku oslovil s prosbou, že jeho Yveta by ráda zkusila trojku, jestli bych do toho nešel (šel). Ten, kdo mě zachránil před dvouletým kriminálem. Hodil jsem do sebe panáka a nechal ho chvíli oblažovat svůj jazyk. Byl vážně skvělej. Pak jsem se zadíval zpátky na Larryho.

„Co blbneš?“ zeptal jsem se.

„Neblbnu... Myslel jsem, že bys to pro mě mohl udělat.“

„Manželka?“

„Vole... jsem svobodnej.“

„Tak sorry.“

„Frank Dinger, jestli ti to něco říká.“

„A do prdele... Tvoje velká trefa. Ten už snad sedí, ne?“

„Jo, sedí.“

„V souvislosti s Dingerem jsem o tobě dokonce četl i v novinách.“

„Jo?“

„Tvůj zatím největší případ. Dostal jsi ho za mříže.“

„Ale za hovno... Dva soudy ho teprve čekají.“

„Tak o co ti jde?“

„Je to jen špička ledovce. Chci to rozkrýt celé. Je v tom totiž naprosto určitě zapojená spousta dalších lidí... Spousta hodně vlivných lidí. Dokonalá konspiračně řízená pavučina.“

„Ale hlavního křížáka už máš... A seš slavnej i tak.“

„Já nechci být slavný, já je chci dostat. Všechny.“

„Hm... náš spravedlivej a čestnej Larry. V tvídovém obleku na nedělní mši... Jak je to starý?“ zeptal jsem se a ukázal na krabičku na stole.

„Dva dny.“

„A to mi dáváš jenom tak v...“

„Neboj, je to ještě v plechové krabičce s ledem.“

Sebral jsem ze stolu ty jeho camelky a strčil si je do kapsy.

„Jak ses k tomu dostal?“

„Na tržnici to pochopitelně neprodávají.“

„A dobrovolně ti to určitě taky nedal.“

Zavrtěl hlavou.

„To je dost na hraně, ne?“

„Je to za hranou, sakra za hranou. Víme to oba. Proto s tím jdu za tebou, a ne za soudním znalcem. Předpokládám, že ty máš ještě pořád mozek v hlavě.“

„A že mi nedělá problém bejt tak trochu za hranou.“

„Takže máš můj osud ve svých rukou.“

„DC4?“

„Je uvnitř. Stovka, to by mělo stačit.“

„Jo, stačí. To jsou dobrý tři roky.“

„Pro mě takových deset... A dalších deset zákaz činnosti.“

„Přesto to riskuješ.“

„Chci je dostat, to je celé,“ řekl Larry a hodil do sebe svého panáka.

„No dobrá,“ řekl jsem. „Dejme tomu, že do toho půjdu, a že se dokonce i něco dozvím.“

„To doufám.“

„Ale u soudu to stejně použít nemůžeš. Bude ti to na hovno. Důkazy obstaraný nelegální cestou žádné soud...“

„Jasně, že nic z toho nepoužiju. Ale budu mít vodítka a budu vědět, po kom jít... Neboj se, zbytek si obstarám už normální, legální cestou. Když budu vědět, kdo je v tom namočený, prostě ho dostanu. To už nech na mně... Jenže Dinger mlčí jako hrob a je jasné, že jde o rozsáhlé spiknutí, o jakém se nám ani nezdá. Sám a bez kontaktů by takové impérium nikdy

nedokázal vybudovat. Je to dokonale utajená síť. A mezi námi, já si ani nemyslím, že on je její hlava. Možná nemám křížáka. Navíc zatím dostal akorát rok za jednu uplacenou zakázku, víc jsme mu nedokázali. Má ty nejlepší právníky... A já mám dojem, že má i soudce... Směje se nám do ksichtu... Ale já ho dostanu.“

„Pokud je ta krev opravdu jeho.“

„Je jeho.“

„To máš od vězeňského doktora?“

„Ne.“

„Tak jak?“

„Radši se ani neptej... I když tobě to vlastně říct můžu. Od jeho spoluvězňů. Má to cenu dvou tisíc liber.“

„To ti asi státní zastupitelství neproplatí, co?“

Zasmál se. Poprvé se zasmál.

„To asi ne.“

8.

Aby bylo jasno, neumí to každéj. Musíte bejt trochu něco jako hvězda. Třeba jako já, i když připouštím, že nejsem jedinej. Vlastně nás je asi možná dost, ale stejně... Musíte mít aspoň dvě věci. Jednak DC4, což je v podstatě droga, vědecky jednoduše a racionálně popsatelná, a jednak zvláštní (jak já říkám hvězdný) senzibilní schopnosti, v tomto případě vědecky absolutně nepopsatelný.

Jde o velmi iracionální predispozici pro psychotroniku, telekinezi, mimosmyslový vnímání a jiný nedůvěryhodný parapsychologický jevy, který ty nabubřelý bílý pláště vždycky odmítaly a pořád ještě odmítají. Ovšem vzhledem k tomu, že čtení krve je neoddiskutovatelná a prokázaná schopnost, vědecký zdůvodnění, nereagující na termín parapsychologie, ji

potupně nahrazuje termínem *mozková anomálie*. Já osobně ji nahrazuju termínem *bejt hvězda*.

Co se týká té drogy, kdysi mi její složení vysvětlovala Lyn Hemingsová, naše chemická hvězda (a nejenom chemická, i erotická). Ta se mi snažila objasnit, že základem DC4 je morfin, což není jen tak a může to bejt hodně návykový, a tím pádem i nebezpečný. Nechal jsem si to od ní popsat hodně detailně, protože mi dělala dobře bezprostřední blízkost jejích úžasnejch hvězdnejch ňader, který můj mimosmyslovej mozek vnímal velice smyslově.

Podle Lyn Hemingsový (a jejích ňader) využívá morfin speciální receptory, který se nacházejí hlavně v mezimozku, míše a limbickým systému. Chová se jako falešnej neurotransmitter, obsazuje receptory a funguje jako blokátor monoaminů. Neurony po něm blbnou, vytvářejí další receptory, čímž zvyšují citlivost systému. Proto tolerance na tuhle látku stoupá a po náhlým přerušení jejího přísunu dochází k nadměrný reakci neuronů (což já měl už při tom výkladu i bez morfinu). Smrtelná dávka je asi 100 miligramů (smrtelná dávka Lyn Hemingsový je, když je nahoře bez).

Ovšem ve svý podstatě je DC4 acetylovaný morfin, čímž prý vzniká diacetylmorfin, což je čistej heroin. K tomu je ještě přidaná kyselina (snad acetylsalicylová) a paracetamol (nebo pseudocetamol?), plus fluorofentanyl (anebo chlorofentanyl). Prostě jedinej chemickej název, kterej jsem si tehdy z jejího výkladu zapamatoval prokazatelně přesně, byl akorát ten morfin a heroin.

Ale zpátky k podstatě celýho toho kouzla. To spočívá v následujícím: Pokud jste skutečně takovým předurčeným senzibilem s mozkovou anomálií (prostě hvězdou), píchnete si dé cé čtyrku a pak i cizí krev. No, a to je celý. Potom už jste během účinku DC4 schopní číst všechno, co se v paměti dotyčnýho

uchovalo. Tohle mi zase vysvětloval Leg Stokes, krevní překupník. Podle něho to všechno pracuje na stejném principu jako homeopatický léky (takže zase absolutně nevysvětlitelný). Stejně jako se v milionkrát zředěném homeopatickém léku nevyskytuje ani molekula léčivé látky, a přesto léčí. Podle Stokesovy teorie v předmětném roztoku prostě zůstala informace o týchle látce, nic víc. A stejně je to s krví, která oxysličuje mozek. Zůstane v ní informace obsažená v mozkových paměťových buňkách. Tolik Leg Stokes, monarcha černého krevního království.

V tom zvláštním transcendentním (hvězdným) stavu po použití DC4 pak můžete vidět všechno, co si dotyčný pamatuje, včetně prvních zážitků z dětství. Ale jedná se výhradně o dlouhodobou paměť, takže ne o informace, co měl dotyčný včera k večeři. A co si nepamatuje, to z něj stejně nevytáhnete, i kdybyste si tý dé cé čtyrky píchli smrtelnou dávku.

Přišel na to profesor Hannal, bílej plášť z Michiganský univerzity, v roce 2002 a jeho objev, prezentovanej ve spoustě všech těch jejich vědeckejch časopisů, otvíral obrovský možnosti. A to takový, že hned v následujícím roce musel být DC4 úředně zakázán a jeho zneužití je dnes trestáno absolutně ulítlými přísnými tresty. V podstatě je totiž možný totální nabourání do soukromí jakýkoli osoby, pokud jí byla odebrána krev a aplikována do krevního oběhu senzibila (hvězdy) – čtenáře.

Samozřejmě to taky otvíralo obrovský možnosti pro fialový taláry, ale i pro tyhle složky je teď použití metody čtení krve velice přísně regulováno. Povoluje se výhradně soudně a na základě podrobného zdůvodnění o jeho nevyhnutelnosti. Takže třeba v Americe bylo povoleno v případech nešťastníků odsouzenejch k trestu smrti před popravou, pokud se nepřiznali a bylo třeba naposled a s konečnou platností ověřit, jestli

zločin opravdu spáchali. Bylo nepravděpodobný, že by si ho nepamatovali, a proto bylo umožněno tyto vzpomínky z jejich krve přečíst.

Tohle ale dnes může udělat jenom několik málo soudem určených zelených plášťů, analytiků, kteří mají dané schopnosti, disponují statutem soudního znalce a jsou pod přísahou. Dále je použití týchle metody tolerováno v případech vraždy, kdy všechny důkazy směřují k jasně prokázané vině, ale obžalované ji tvrdohlavě odmítá, a podobně.

Jak už jsem říkal, nás čtenářskejch hvězd asi není málo, protože existuje černej trh s DC4 (což je u drog pochopitelný), ale zároveň i černej trh se vzorky krve, což je úžasně výnosnej byznys. Na tom trhu si můžete koupit ampuli s krví, pak si ji doma píchnout společně s DC4 a číst si ve vzpomínkách dotyčnýho. A můžete si vybírat – můžete dostat krev dvacetiletý holky, osmdesátiletýho starce, špičkový topmodelky, hlídače z muzea, prostitutky, vojáka z Iráku, osamělý městský paničky. A některý ostrý gangy pracují i na individuální zakázku, takže vám jsou schopný sehnat třeba i krev vaší sousedky (zjistíte, jak se na vás dívá, jestli by si třeba nedala říct, nebo s ní můžete prožít její nevěru s někým úplně jiným).

Přísná regulace a zákaz těchhle metod jsou na místě, protože se pochopitelně vyskytly i hodně tragický případy, jako mediálně rozmáznutá sebevražda třináctiletý Joan Sterlingový, která si píchl krev svý matky, což byla největší blbost v jejím mladým životě, protože se dozvěděla, že ji její matka nikdy nechtěla a dodnes se s tím nevyrovnala. Ještě tentýž den si pak Joan píchl celej zbytek DC4, co měla, čímž spáchala čistou a rychlou sebevraždu s vysvětlujícím vzkazem zanechaným na YouTube. Číst cizí krev může bejt někdy zábavný a jindy smrtící.

9.

Byly dvě hodiny odpoledne, když jsem zaparkoval svého otlučeného forda na továrním dvoře, kde mám vyhrazený privilegovaný místo (bíle obtažené čtverec se smrtkou uprostřed). To auto je z roku 1980 s poměrně umělecky pomačkanou kapotou, což je většinou výsledek snah některých holek zaparkovat vedle mé káry. Teda ne, že bych si nemohl dovolit lepší, ale mám ho hlavně kvůli image (enfant terrible školy, věčnej student, hippie, hvězda, hustej pardál apod.). A taky se v něm dají sklopit sedačky do absolutně vodorovný polohy, čímž se uvnitř vytvoří skoro letiště, což u novejš modelů nejde.

Frank Carson, můj studentskej číšník, mě hned u vchodu upozornil na to, že v rohu už na mě půl hodiny čeká Katryn Leslyeová. Mrknul jsem tam. Seděla nad sklenkou bílýho vína. Naklonil jsem se k němu.

„Čemu vděčíme za tak vzácnou návštěvu v tuhle netradiční hodinu?“

„Neříkala. Jenom že prý s tebou potřebuje nutně mluvit.“

„Tak jo. Jdu na to.“

Katryn Leslyeová je profesorka geografie na Birminghamský univerzitě. Teda až donedávna byla. Před dvěma měsíce-ma odešla k nějaký státní instituci, co má něco společnýho se zahraničním obchodem nebo stykem s Evropskou unií anebo s čím. Prostě něco, co má sídlo tady v Birminghamu a co platí daleko líp než univerzita.

„Ahoj,“ řekl jsem a posadil se naproti ní.

Je jí něco kolem pětatřiceti (i když to nevím určitě, u ženskejch v tomhle věku se to blbě odhaduje), má vysokou atletickou postavu, nakrátko ostříhaný černý vlasy, černý oči a dlouhej štíhlej krk. Hořejšek bílá halenka se širokým límcem.

Pod stůl jsem neviděl, ale odhadoval jsem to na rifle. Vždycky chodila v riflích.

„No konečně... Už jsem myslela, že se budu muset opít, než dorazíš.“

„Měla jsi zavolat.“

„Myslela jsem, že seš tu pečený vařený.“

„Sem tam musím dojet pro nějaký víno. Jak se daří v novém zaměstnání? Je to lepší?“

„Jak se to vezme. Lidi byli lepší tady, prachy jsou lepší tam.“

„No jo... člověk nemůže chtít všechno.“

„Já nechci všechno. Chci jenom kartu.“

„Jakou kartu?“

„Sem k tobě, broučku... Do Továrny.“

„Aha.“

Došlo mi to. No jasně... Katryn tím, že skončila na škole, musela odevzdat i kartu, opravňující ke vstupu do školy. Tam je všechno na kartu. Karta je alfou a omegou celého univerzitního světa a je taky jediným dokladem, který monitoruje docházku. Pokud jste si zapomněli kartu, nedostali jste se přes turniket do školy. Jestliže jste ji ale někomu půjčili a udělali si týden volna, byli jste ten týden ve škole. Fakt úžasná věc.

Já pak musel úplně stejné zařízení nainstalovat i na vstupy do Továrny, protože jinak by se tu scházel celej Birmingham, včetně těch nejpodivnějších existencí. Takhle sem mohli opravdu jenom studenti školy plus ten, koho si s sebou přivedli, ale bez doprovodu někoho s univerzitní kartou se sem nikdo nedostal. A Katryn ji teď potřebovala. Bylo jasné, že ne kvůli škole, ale kvůli Továrně. Byla zvyklá sem chodit a tady jsme si taky začali tykat. Byla pořád spíš studentka než pedagog. A navíc hezká studentka.

Kývl jsem na Franka, aby mi taky donesl dvojku bílýho. Věděl už přesně, po jaký flašce musí sáhnout, když si objednáám já.

„To sis asi spletla instituci.“

„Jo?“

„Víš dobře, že já karty nevydávám. Budeš muset na rektorát.“

Usmála se na mě svůdným pohledem.

„Šla jsem raději sem než na rektorát. Rektor je starý zapšklý dědek, se kterým nic není, kdežto ty jsi docela ucházející chlap, se kterým byla vždycky prdel. Takže snadná volba.“

Frank přede mě postavil sklenici s vínem. Vzal jsem ji a ťuknul o Katryninu sklenici. Taky si ji vzala. Ťukli jsme si ještě jednou.

„Tak na zdraví,“ řekl jsem.

„A taky na moji novou kartu,“ odpověděla.

Napili jsme se. Víno bylo fakt skvělé. Muscadet de Sevre, nápoj lehkého typu s jemnou okouzující vůní. Řízná a svěží vyvážená chuť, v závěru s pocitem lehkého perlení.

„Ale já fakt nemůžu vydávat univerzitní karty, to je snad jasné, ne? To bych mohl tu školu zahltit úplně novejmá studentama.“

„U mě můžeš udělat výjimku... Mnou nic nezahltíš.“

„Možná tak sebe,“ řekl jsem.

„Jo...? Chceš?“ zeptala se a svůdně si olízla si rty.

Ale já jsem věděl, že je to jenom v rámci naší nezávazný konverzace, slovního pingpongu bez jakýkoli vážnosti vyřčených slov.

„Nedovedu si představit, že bych měla přijít o všechny ty báječné věci, které se tady dějí... O koncerty, studentská divadla, o tvé skvělé víno...“

„A můj skvělejší šarm,“ dodal jsem.

„Výstavy, soutěže, prezentace studentských prací,“ pokračovala.

„Mejdany, diskotéky, tráva, nový nezávazný vztahy,“ doplnil jsem opět já.

„No vidíš... Takže to snad chápeš, ne?“

„Jo... chápu to. Nicméně...“

„Nekecej, Terry... Nekecej, že to pro mě neuděláš.“

Měla mě přečtenýho jako svoji nejoblíbenější knihu.

„Je tu pár bláznů,“ řekl jsem potom. „Zavřenejch dole ve sklepě... Modrá sféra... Počítačovní maniaci a mágové, šílenci, hackeři... Možná by to dokázali.“

„Právě na ně jsem myslela.“

„Ono totiž nejde jen o vyrobení funkční kopie karty s neexistujícím evidenčním číslem, ale taky o její následný začlenění do systému... do sítě, chápeš.“

„Ne... já dělám geografii, ne počítače. Takže mě to moc nezrušuje.“

„Jen tím chci naznačit, že to není tak jednoduchý. A tím pádem ani levný.“

„Dobrá, s tím jsem počítala. Kolik to stojí?“

„Co já vím? Jak říkám, já s kartama neobchoduju.“

„Tak mi to zjisti.“

„Možná mají slevu pro bývalý pedagogy. A pro pedagožky s černejma očima a krásnejma nohama to možná dělají i zadarmo.“

Zasmála se.

„Ty jsi ale šašek. Tak mi to zařídíš?“

Zamyslel jsem se a pak řekl: „No jo... Ale stejně bych si zasloužil aspoň nějakou odměnu.“

Naklonila se a olízla mi špičku nosu.

„No tak jo... Díky. I když jsem myslel, že bude trošku větší.“

Zasmála se a dopila svou sklenici.

„Děkuju. Stavím se v sobotu.“

10.

Larryho problém s mafiánským bossem jsem nechtěl nijak odkládat, nicméně to nebylo zase tak jednoduchý, jak si Larry

představoval. Jestli si myslel, že si jen tak píchnu do žil krev, kterou dostal od nějakých muklů ve státní věznici, byl to čirej blázen. Původ byl neověřenej a mohli taky Larryho podrazit, jenom aby shráblí ty dva tácy. Třeba mu natáhli svoji vlastní. A nikdy jsem si nepíchl cizí krev bez toho, že bych si nechal udělat její rozbor na AIDS a podobný svinstva.

Černí prodejci krve sice každej vzorek dokládali laboratorním atestem, kterej tvrdil, že je naprosto v pořádku, ale věřte černejm obchodníkům a jejich umatlanejm papírům. Mohly být stejně černý jako ti obchodníci. Tak naivní (a blbý) nejsem. A přestože Larryho ampule nebyla z černýho trhu, byla získaná způsobem, kterým ji získává i černej trh.

Mám na to Paulu Collinsovou, pětaticetiletou absolventku lékařský fakulty naší univerzity, v současnosti v Královský birminghamský nemocnici na infekčním. Ideální člověk se spoustou laboratoří a laborantek za zadkem.

Paula je správná holka a dělá mi to za čokoládu. Oba máme na univerzitu hezký vzpomínky, zvláště ty společný, když jsme se spolu párkrát vyspali. Nejlepší to bylo poprvý, asi ve tři hodiny ráno na koleji ve sprchách. Byla trochu stříknutá, asi po nějakým mejdanu, a vlezla do úplně opuštěnejch klučičích sprch. Já tam přišel asi deset minut po ní, když už byla pod tekoucí vodou, a když jsem na ni oněměle zůstal zírat a chtěl se začít omlouvat, tak na mě jenom houkla: *Nečum tak blbě a pojd' mi radši umejt záda*. Tak jsem ze sebe shodil hadry (i já jsem byl trochu stříknutej) a šel jí umejt záda. Měla nejkrásnější záda, jaký jsem kdy viděl. Potom, aniž se otočila, chtěla umejt ještě nohy, prý když už jsem v tom. Úplně v tom jsem ještě nebyl, ale bylo to hodně blízko. Tak jsem jí umyl ještě nohy. Fakt výstavní kousky. Když jsem se zeptal, jak vysoko můžu, řekla, že co nejvyš, a předklonila se. No, a pak už to bylo jasný.

Doktorka Paula Collinsová byla skvělá holka. Vlastně je

skvělá pořád, i když je vdaná a má dvě děti. Ale prý je vdaná jenom proto, aby byla nějak zakotvená v tomhle bláznivém světě, jak říká ona sama, takže byla ochotná si nostalgickou univerzitní sprchu se mnou kdykoli zopakovat. No, a vzhledem k tomu, že jsem tak trochu romantickéj typ se smyslem pro nostalgii, sem tam jsme si to opravdu zopákli.

Když jsem teda teď musel znovu za Paulou s Dingerovou krví, rozhodl jsem se, že se po cestě stavím ještě u Lega Stokesa a nějakou tu krevní konzervu si dokoupím, aby mi udělala dva vzorky najednou, když už tam pojedu. Ostatně poslední čtení jsem si udělal někdy před měsícem a nebylo to nic moc.

11.

Leg Stokes je pětačtyřicetiletý odrostlej hippie s dlouhejma rovnejma vlasama a věčnou květovanou košilí, kterou snad neodkládá ani na spaní. Kráček má na Montgomery Street a samozřejmě se to nejmenuje Černej obchod s krevními vzorkama, ale Exotický čaje, vonný východní silice a kuřidla pro magii. Původním povoláním je zubní laborant, ale vydržel u toho jenom dva roky. Krev je asi marketingově zajímavější než zuby.

Montgomery Street na okraji historickýho centra je krátká, dokonale zastrčená úzká spojovací ulička mezi dvěma obchodními bulvárama a Legův kráček je navíc ve dvoře jednoho z bloků, kam se musí projít průjezdem. Takže ho spousta turistů nikdy nenajde, ale turisté nejsou hlavní Legův džob. Nevím, kolik má na svém tajným seznamu stáležich krevních klientů (upírů, jak on říká), ale tipnul bych si, že asi dost, protože se mu docela daří, za což rozhodně nemůžou žádný čaje ani blbý vonný silice.

Přesto ale asi nějaký čaj sem tam prodá, protože když jsem

teď vstoupil do jeho království, byla tam zrovna postarší vyšumělá vévodkyně, přesněji možná klasická čarodějnice z fantasy románu – shrbená postava s dlouhou zástěrou pomalovanou východními ornamentama a na hřbetě jí chyběla už snad jenom černá kočka. Počkal jsem, až si Baba Jaga sbalí z pultu pytlík s magickým čajem, a teprve potom jsem se s Legem pozdravil.

„Ahoj, draku.“

Leg počkal, až se za čarodějnicí zavřou dveře, a pak hlesl: „Zdravím Jeho upíří Veličenstvo. Jak se vede?“

„Vzhledem k tomu, že stojím před tvým pultem, tak ti mohlo dojít, že nic moc.“

„To seš na tom ještě dobře. Ostatním se nevede ani takhle.“

„Sháním něco extra. Ale ne jako posledně... To stálo za hovno.“

„Už ani nevím, co jsi měl posledně.“

„Já už taky ne... A právě proto to asi stálo za hovno, když už si to ani nepamatuju.“

Leg se posadil do pohodlného křesla za pultem, hrábnul po balíčku camelek na polici a jednu si zapálil. Přehodil nohu přes nohu a zadíval se na mě.

„Můžu doporučit Daryla Stopkowitze... Úředník z ministerstva obrany. Skolil ho infarkt a zemřel v nemocnici svaté Alžběty... Vzorek je s atestem, pochopitelně. Údajně se dostal i k plánování operace v Iráku. Spousta neuvěřitelných skutečností o téhle akci.“

„Nechci žádnýho zasranýho úředníka.“

„Pak by tu byl Paul Lontgomery ze správního aparátu královského paláce. Za tou úžasnou pseudorenesanční fasádou by se mohly skrývat docela pikantnosti, nemyslíš?“

„Panebože, vypadám snad jako nějaký zmrdr od novin? Já nechci žádný bulvár. Měl jsem na mysli něco úplně, ale fakt úplně jinýho.“

„No dobře, tak sorry. Zkus to specifikovat,“ řekl Leg a odhrnul si z čela dlouhý vlasy.

„Prostě bych potřeboval něco, čím bych si spravil chuť.“

„Jak to myslíš?“

„Mám teď takovou menší fušku, asi je to podnikatel... Zapletenej do nějakých černejch obchodů, možná i politiky... Takže chci něco úplně opačného, rozumíš?“

„Moc ne. Co je opačného podnikateli či politikovi?“

„Třeba nějaká romantika, kurva. Mladý holčičí maso?“

„No, výborně,“ ožil Leg. „V tom případě tu pro tebe mám opravdovou lahůdku. Kiru.“

„Kdo to je? Nebo byl?“

„Holka mezi dvaceti a pětadvaceti. Dodáno z automobilové nehody. Přímo od záchranářů. Zachránit se ji ale nepodařilo. Atest k dispozici. Zatím jsem prodal jenom jednu, ale klient mi pak říkal, že je to fakt bomba.“

„Prostitutka?“

„To ani ne.“

„Tak v čem je to bomba? Teroristka? Premiérova tajná milenka?“

„Ale blbost. Ty hned myslíš na to nejhorší. Říkal jsi, že chceš romantiku.“

„Jo.“

„No, tak tohle je přesně pro tebe. Klient to nedokázal moc dobře popsat, ale prý nejvýstižnější charakteristika zní *nepravděpodobná*.“

„Nepravděpodobná holka? Že by nějaká víla?“

„No, prý něco takového.“

„To je ale kravina, ne?“

„Já ji ještě nezkoušel, ovšem ten klient z toho byl fakt hotovej.“

Chvilku jsem váhal, ale pak jsem řekl: „Dobře, беру to.“

Leg vstal, otočil se a zmizel někde za korálkovým závěsem. A nejspíš právě v tom okamžiku se dala do pohybu poslední ozubená kola, která v pohybu ještě nebyla, a celý ten gigantický stroj najednou začal dokonale fungovat. Obrovskej vesmírněj orloj obsahující osudy všeho živýho se rozpohyboval a už ho nebylo možné nijak zastavit. Megaobraz z nekonečnýho počtu kousíčků puzzle byl hotovej. Akorát že byl tak velkej, že ho lidským pohledem nebylo možný vůbec obsáhnout, a tak ho nikdo neviděl.

Leg se objevil s pytlíkem čaje, skoro stejným, jaký si přede mou odnesla Baba Jaga. Vytáhl jsem z tašky bandasku, odšrouboval víčko a pytlík vsunul mezi rozdrcený led.

„Návod k použití?“ zeptal se Leg.

Myslel samozřejmě DC4, ale to já nepotřeboval, protože mi ho přinesl Larry.

„Bez. Ještě doma něco mám. Cena jako vždycky?“ zeptal jsem se.

„No... za tuhle extratřídu bych měl požadovat příplatek, ale že jsi to ty, tak jako vždycky.“

Položil jsem na pult dvě padesátky. Za pytlík čaje docela dost.

„Tak díky.“

„Jasně, užij si to... A zastav se zase někdy.“

„Jo.“

12.

Královská nemocnice kdysi možná opravdu vypadala jako královská. Teď, kdy byl původní klasicistní barák obestavěnej dalšíma pavilonama připomínajícíma východní socialistickéj realismus maskovanej nanokompozitníma materiálama a aramidovejma vláknama, to teda rozhodně žádný království nepřipomínalo.

Všechny vrátný na infekčním (z toho dvě rozkošný koťátka a zbylý tři mumifikovaný čarodějnice) už mě znají, takže mi nedělají žádný problémy. Normální smrtelník nemá šanci. A když přece jenom, tak musí projít několika rentgenama a protiinfekčníma aerosolovejma sračkama, po kterejch mu snad slezou i vlasy. Ty dvě mladý o mně vědí, že jsem mimozemšťan z jiný planety, imunní proti všem pozemskejm virům i bakteriím, a z těch mimozemskejch není třeba mít strach. Takhle je aspoň poučila má romanticky nostalgická kamarádka Paula Collinsová. Dvěma čarodějnicím řekla, že jsem agent NASA, který naopak přiváží vzorky k rozborům z planety Jupiter. A té nejkrutější čarodějnici oznámila, že jsem prostě její milenec a ať se o mě nestará.

Dneska tam byla mumie Ballecrová, jinak dáma z pařížskejch kaváren někdy na přelomu předminulýho století, takže platila verze z vesmírnýho výzkumu.

„Zdravím vás, pane inženýre,“ zahalekala na mě od svýho pultu, na kterým měla rozložený bulvární plátky. „Tak odkud je to dneska?“

„Souhvězdí Sirius.“

„To je dál než Měsíc, co?“

„Rozhodně... Je tady?“

„Jasně že je tady, když s ní máte domluvenu schůzku.“

„No jo, to mě mohlo napadnout. Přeji vám hezký den.“

„Vám také, pane inženýre.“

Nastoupil jsem do výtahu a vyjel do druhýho patra. Když jsem vystupoval, jako naschvál jsem potkal Honeberga – doktora, kterej dobře ví, že nejsem ani z vesmírnýho výzkumu, ani mimozemšťan, a naopak si je jistej, že jsem milenec. Nesnáší mě. Možná na mě žárlí. Možná si na Paulu brousil zuby a ona mu nikdy nedala. Ostatně bylo mu něco přes šedesát a to už by možná měla větší zážitek s nějakým rakváčem než s ním.

„Dobrý den, pane doktore,“ pozdravil jsem ho.

Nereagoval a prošel kolem mě, jako bych tam vůbec nebyl. Sakra, možná jsem vážně neviditelný mimozemšťan. Zaklepal jsem na dveře s označením *Sekce 4 – doktorka Collinsová* a vstoupil.

Samantha Garciová, pětadvacetiletá zdravotní sestra se španělskou krví, dlouhejšma černejma vlasama a postavou přímo stvořenou pro žhavý tango, zvedla řasy a pak i oči od monitoru na stole.

„Ha... udatný rytíř Van Trent...“ poznamenala.

Samantha samozřejmě nezná pravej důvod mejch návštěv u Pauly, takže jediný, co z toho mohl ženskéj instinkt vydedukovat, byla existence jakéhosi vztahu, možná melancholicky platonickýho, možná naopak divoce fyzickýho, nicméně hodně nepravidelnýho.

„Birminghamská infekční princezna je u sebe?“ zeptal jsem se.

Pobaveně se usmála.

„Musím vás zklamat. Není to princezna, ale královna. Jasně že je u sebe.“

„A má tam někoho?“

„Král je na služebce v zahraničí, princové ve školce a ve škole. První kníže zrovna přednáší na univerzitě a ten druhý je na opožděné vizitě. Takže máte volné pole působnosti, markýzi... Mám zmizet?“

Teď jsem se usmál já. Byla skvělá.

„Díky,“ řekl jsem, přešel jsem ke dveřím mezi dvěma policovějma skříněma, zaklepal a vešel.

Paula seděla za stolem nad nějakějma papírama, v bílým plášti s visačkou na pravým nadru a s tužkou v ruce. Podívala se na mě přes okraj brýlí, které jí dělaly ještě svůdnějšjí, než byla bez nich.

„Takže král je na služebce, jo?“ řekl jsem a zavřel za sebou dveře.

„Cože?“ podívala se na mě nechápavě.

„Ale to nic... Ahoj, jak se máš, co pořád děláš a jakou máš náladu?“

Odložila tužku a potom i brýle.

„Ahoj... Mám se furt stejně jako první den, co jsem opustila univerzitu. Děláním rozborů za uplynulý týden a náladu mám pod psa.“

„Co tahle zajít na kafe?“ zeptal jsem se a posadil se do jednoho ze dvou křesel u stěny, přehodil si ležérně nohu přes nohu a opřel se.

„Jak to proboha děláš, že seš pořád v takové pohodě?“ zeptala se.

„Možná jsem jenom skvělejší herec.“

„Anebo jsi zase parkoval na zadním parkovišti univerzity se sklopenýma sedačkama.“

„Jo... bejvávalo... Mladý holky už jsou dneska moc zmlsaný. To bych tam musel parkovat nejmíň s nějakým velkým karavánem a vedle mít ještě cateringovej vůz.“

„Nekecej.“

„Fakt... Navíc teď mají úplně jinej vkus. Staří pardálové nad třicet už neletí.“

„Hm... tak to je furt stejný. Za mě taky moc neletěli. Přicházím jim na chuť až teď.“

Abych přešel přímo k věci a náš rozhovor se nestočil do roviny, kdy bych musel zajet na zadní parkoviště nemocnice a sklopit sedačky, vytáhl jsem z tašky bandasku a vylovil z ledu Legův pytlík s čajem, ve kterém teď byly dvě ampule s krví. Zvedl jsem se, přistoupil k jejímu stolu a položil ho před ni.

„To jsem si myslela, ty romantiku.“

Z náprsní kapsy manšestrovýho saka jsem vytáhl podlouhlou

mléčnou čokoládu a položil ji vedle. Tradiční vzpomínka na jednu noc, kdy jsem tutéž čokoládu rozmazal po jejím těle a potom ji pomalu slízával.

„Uděláš to pro mě, že jo?“

„Mám na vybranou?“

„Ty máš vždycky na vybranou.“

„Bejvávalo...“ použila moji repliku.

„Ta káva platí.“

„Beru tě za slovo.“

„Jestli je král opravdu na služebce...“

„...tak nemusíme skončit u kávy.“

„Jasně,“ řekl jsem.

Fakt jsem ten rozbor nutně potřeboval. Jsem Larrymu zavázaný a byl jsem schopný pro něj udělat cokoli. Třeba si to rozdat s královnou. Protože Paula je fakt skvělá. Zvláště s čokoládou rozmazanou po břiše.

„Dokdy to potřebuješ?“

„Jako vždycky... Čím dřív, tím líp.“

„Takže výsledky budou v kavárně?“

„Jasně, proč ne?“

„Platí... Zítra ti zavolám. Protože pozítří už bude král zpátky.“

„OK.“

13.

Modrej bunkr je digitální doupě v jednom ze suterénů Továrny, představovaný dvěma poměrně velkejma neomítnutejma místnostma s betonovejma stěnama. Původně tu byla technologie hlavní elektrorozvodny Továrny, po který tu zůstaly už jenom dva velký několikátunový transformátory, který nebylo možný dostat ven, pokud by se nerozřezaly autogenem na

malý díly. Ale těm elektronicejm šilencům obývajícím Modrej bunkr nevadily. Naopak. Říkali, že právě do jejich digitálního světa takovej podobnej relikť patří.

V obou místnostech bylo odhadem nějakých deset až patnáct kompů. Těžko se to odhadovalo, protože byl celej prostor zaplněnej podivnejma digitálníma krabicema a krabičkama a propletenej nepřehlednejma kabelama a já těžko poznám, co je ještě komp a co zálohovací paměť, směrovač, sequencer a podobný blbosti. Modrej bunkr je sídlo počítačovejch šilenců, digitálních hráčů, přepisovačů DVD, stahovačů hudby a filmů a špičkovéjch hackerů. Vzduchotechnika tady jela non stop na plný obrátky, ale přesto byl celej prostor s bludičkama kontrolek ponořenej do zvláštní namodralý mlhy tvořenej molekulama indickýho tabáku a britský trávy.

U baru jsem se pozdravil s Kennethem Sullivanem a zahlídl tam Alberta Godarda (přezdíványho Albert Einstein), holo-hlavýho kluka v riflích a nátělníku, a Stana Thortona, vizuálně jasnej heavy metal včetně dlouhejch rovnejjch vlasů a ocvočkovanejch riflí. Zamířil jsem rovnou k nim.

„Zdravím modrou sféru.“

„Čau.“

„Kdo z vás si pamatuje Katryn? Teda myslím paní profesorku Leslyeovou.“

„Já ani náhodou,“ ozval se Einstein od klávesnice.

„Já jí měl předloni. To je geografie, ne?“

„Jo... A co jí říkáš?“

Stan zvedl oči od monitoru.

„Jak jako, co jí říkám? Myslíš jako, jestli bych...“

„Ne. To nemyslím. Myslím jako, jestli bys pro ni neudělal kartu. Na škole skončila, ale v Továrně se jí líbí.“

„Myslel jsem, že dělat karty jsi přísně zakázal.“